

# žarek dobrote

4/XIV  
april  
2016

glasilo slovenske karitas



Karitas



### TEMA MESECA

- 3 ••• Odprite svoja vrata in srca beguncem (papež Frančišek)
- 3 ••• Pomagajmo preživeti
- 4 ••• Kako bomo odgovarjali na potrebe v prihodnosti
- IDENTITETA KARITAS
- 4 ••• Dobrodelnost, usmiljenost in sprejemanje drugačnosti
- 6 ••• »Ornk al' pa nič!«
- GRADIMO DRUŽINO
- 7 ••• Praznovanje Velike noči v družini
- V LUČI STROKOVNOSTI
- 8 ••• »Nimam človeka, ki bi me dal v kopel« (Jn 5,7)
- LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA
- 9 ••• Vrečke in svečke
- NA OBISKU
- 9 ••• Brez dobrih ljudi, ki darujejo, ne bi mogli delati

- 11 ••• Usmiljenje do sovražnikov

- 12 ••• "Pogledal me je, kot človek pogleda na človeka"

### CELJE

- 14 ••• Dogodki na Škofijski karitas Celje
- KOPER
- 15 ••• Molitev za trpeče
- LJUBLJANA
- 15 ••• Še enkrat na robu Krakovskega gozda
- MARIBOR
- 17 ••• Postni čas na pokliče k notranjemu poglobljanju
- NOVO MESTO
- 18 ••• Delo v Karitas je del mojega življenja
- 19 ••• »Ne nas pozabit', prosim!«

### NAPOVEDNIK

#### SLOVENSKA KARITAS

20. 4. Posvet o skrbi za starejše in dolgotrajno bolne v naši družbi, Dom sv. Jožef, Celje, s pričetkom ob 9.00

#### ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

4. 4. Starševski čvek, Srečanje za starše, od 17.00 do 18.30, Vrbje, vodi Saraja Hribernik
5. 4. Frizerske storitve in prikaz, od 13.00 do 15.00, Vrbje, vodi Martina Petrena
6. 4. Plenumsko srečanje: »Daješ lačnemu, kar imaš sam rad«, ob 17.00, Celje, sv. Jožef
7. 4. Predavanje: Tekmujte v dobrem – predstavitev islama in njegovih vrednot, Nazif ef Topuz, imam islamske verske skupnosti, ob 18.30, Vrbje
11. 4. Starševski čvek, Srečanje za starše, ob 9.00, Vrbje, vodi Saraja Hribernik
11. 4. Kuharski tečaj, pomladne jedi, ob 17.00, Vrbje, vodi Helena Golob

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Rok Mubi •

### Kristus je vstal in živi

Veselje, ki nas preveva ob praznovanju Velike noči, temelji na tem, da je bila smrt premagana s Kristusovim trpljenjem in smrtjo na križu. Tudi judovski praznik pashe je veselje nad rešitvijo iz grozne sužnosti in trpljenja. Zato je vzklik ALELUJA globoko zaznamovan z Božjo Karitas, ki vključuje poslanstvo soudeležbe vsakega kristjana pri odreševanju sveta.

Dragi sodelavci Karitas!

Želimo vam, da bi vaš klic veselja slišali vsi, ki jim srce zaseda žalost in obup, ter da bi v vaših srcih doživeli pogum in tolažbo, veselje do življenja in pripravljenost za veselo služenje.

*Imre Jerebic,*

*generalni tajnik, in sodelavci tajništva Slovenske karitas*

13. 4. Usposabljanje za spremstvo starejših oseb, od 9.00 do 12.00, Dom ob Savinji, Jurčičeva 6, Celje, vodi mag. Simona Žnidarec Demšar, obvezne prijave na 051 278 482
14. 4. Šiviljski tečaj, ob 10.00, Vrbje, vodi Mihaela Šolinc
14. 4. Predavanje: Dialog med islamom in krščanstvom – utopija ali realnost?, prof. dr. Drago Ocvirk, ob 18.30, Vrbje
20. 4. Delavnica: Odprta vrata za zdravje, Tehnike sproščanja, od 17.00 do 19.00, Vrbje, vodi g. Martin Kač
21. 4. Predavanje: Moja zgodba – biti krščen, ljubiti islam in imeti Slovenko za ženo, Vael Hanuna, ob 18.30, Vrbje
26. 4. Frizerske storitve in prikaz, od 10.00 do 12.00, Vrbje, vodi Martina Petrena

Ob ponedeljkih ob 17.00 možnost individualnega svetovanja v Celju. Svetovanje vodi univ. dipl. soc. ped. Saraja Hribernik.

Vsak četrtek od 8.00 do 13.00 izvajamo v Vrbju program za prostovoljce Gradimo skupnost. Prevoz iz Celja je organiziran ob 7.00. Vodi univ. dipl. soc. ped. Saraja Hribernik.

Za vse delavnice, svetovanja, tečaje, predavanja in usposabljanja prosimo za prijave na telefon 051 278 482. Programi so brezplačni in namenjeni vsem, ki vas kakšen program veseli ali zanima.

#### ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

4. 4. Srečanje Karitas vipavske dekanije
7. 4. Razstava Umetniki za Karitas, Kranj
9. 4. Duhovna obnova (škof Metod Pirih), Vipavski križ
11. 4. Srečanje DK Idrinja Cerkevno
12. 4. Srečanje Tolminske OK
25. in 26. 4. Počitniški program za otroke, Ajdovščina
26. 4. Srečanje Goriške OK
28. 4. Velikonočna maša v DSO Ilirska Bistrica
30. 4. Duhovna obnova DK Ilirska Bistrica, Trnovo

#### ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

27. 4. Romanje sodelavcev župnijskih Karitas iz ljubljanske nadškofije v Belo krajino





## tema meseca

## ODPRITE SVOJA VRATA IN SVOJA SRCA BEGUNCEM (papež Frančišek)

Imre Jerebic

Spoštovani sodelavci Karitas!

Besede papeža Frančiška: „**Odprite svoja vrata in svoja srca beguncem,**“ ki jih je izrekel v pridigi 16. 3. 2016, so me spodbudile, da vam pišem odprto pismo. Kajti prepričan sem, da so papeževe besede namenjene prav nam, sodelavcem Karitas, in da bodo v velikonočnem času doživele svojo uresničitev!

S ponosom lahko v imenu vas trdim, da smo v **dobrih osmih mesecih, odkar se tudi na naših tleh odvija begunska problematika, že kar na široko odprli svoja srca beguncem in migrantom.** 24.000 prostovoljnih ur, ki jih je v lanskem letu naredilo 1.200 prostovoljcev v sprejemnih centrih, je zgovoren dokaz za mojo trditev. Bili smo sredi med njimi s posebnim žarom ljubečega obraza Cerkve, morda manj prepoznavni po zunanji podobi ali medijsko. **Biti v službi človekovega dostojanstva za migrante ali begunce je stvar srca in Božjega navdiha, ki se je zrcalil v tistem pravem usmiljenju do ubogih vseh vrst, ki so to krvavo potrebovali na svoji romarski poti v obljubljeni dežele.**

V povelikonočnem času papež Frančišek, ki ga mnogi imenujejo karitativni ali papež ubogih, za uboge trka na naša usmiljena srca, da odpremo tudi svoja vrata beguncem. Kar malo ali zelo nas stisne pri srcu, da bi imeli npr. za soseda begunca – napol kriminalca ali »zagrizenega« muslimana. Se je papež Frančišek morda zmotil v postni pridigi, ko je ponovno zelo jasno in na glas klical: „**Odprite svoja vrata in svoja srca beguncem!**«?

Begunci so tu, večina verjetno ne po svoji krivdi, pa o tem naj presojajo državni organi. Nekatere sosednje države so jim bolj na široko odprla vrata, druge so jim vrata pripravile ali zaprle ... V Sloveniji pa se malce ravnamo po vetru – situacijsko in si predvsem želimo, da bi begunski veter obšel našo lepo in majhno domovino. Toda eno so želje, resničnost pa iz dneva v dan postaja drugačna: migranti, ki bodo prej ali slej dobili tudi begunske pravice, bodo postajali del našega življenja.

Še kako nam bo, spoštovani sodelavci, prišlo prav, če smo izredno sveto leto Božjega usmiljenja vzeli zares. 8. decembra je papež Frančišek oklical leto Božjega usmiljenja in odprl sveta vrata v vatikanski



baziliki, kar so škofje ponavljali v svojih bazilikah ali v raznih romarskih središčih.

**Sveto leto Božjega usmiljenja je pravzaprav izredna priložnost za nas, sodelavce Karitas, da kaj izrednega naredimo pri sebi in kaj izrednega za uboge v naši sredi.** Morda se bomo morali simbolično večkrat podati skozi svetoletna vrata, poklekniti in prositi usmiljenega Očeta in Vstalega, da bi bili vredni tudi mi deliti usmiljenje do ubogih, tako do „naših“ kot do onih, ki niso „naši“.

Božje usmiljenje, ki so ga dostikrat zamenjali z moralnimi predpisi in zelo poudarjenimi „božjimi“ in cerkvenimi zapovedmi, presega vse to in nas odpira novim dimenzijam:

- Vstali nam posoja svoje oko, da drugače gledamo;
- Vstali »naše« in »nenaše« uboge nosi na svojih ramenih skupaj z nami;
- Vstali objema naše roke, da bi znali deliti vsem ubogim;
- Vstali objema naše noge in nas želi spremljati na naši poti služenja vsem ubogim.

Da, zmogli bomo odpreti vrata in svoja srca beguncem, ker smo prejeli dar služenja ubogim vseh vrst in ker je Božje usmiljenje z nami. •

## POMAGAJMO PREŽIVETI

Peter Tomažič

S 6. aprilom začinjamo z akcijo **Pomagajmo preživeti**, ki je namenjena predvsem pomoči aktivnem prebivalstvu, torej družinam in posameznikom, ki so v aktivni dobi, pa so postali oziroma ostali brezposelni ali s svojim delom ne morejo preživeti sebe in svojih bližnjih.

Dobrodela akcija poteka od leta 2009, ko so se pojavili prvi resni znaki svetovne gospodarske krize. Čeprav statistika kaže vsaj delno izboljšanje in poča-



4

sno okrevanje gospodarstva, je realnost, ki jo preko prošenj za pomoč doživlja Karitas, še vedno za mnoge zelo težka. V številnih gospodinjstvih se pogloblja vsakovrstno ter dolgotrajno pomanjkanje materialnih dobrin. Temu se pridružujejo še slabi bivalni pogoji in bolezni, ki so vzrok ali posledica revščine.

Poleg številnih brezposelnih, katerih število se bistveno ne spreminja, se revnim pridružuje tudi veliko tistih, ki delajo za zajemčeno plačo in ne morejo preživeti sebe in svojih bližnjih. Veliko jih dela neredno, le nekaj mesecev, potem so zopet brez službe. Mnogi ne dobijo redne plače in upajo, da bodo nekoč poplačani. Nekateri so tudi v letih, ko ni več upanja na redno zaposlitev.

Sredstva, zbrana v skupni akciji, bodo posredovana škofijskim Karitas za neposredno pomoč predvsem pri plačilu najnujnejših položnic, kurjave in hrane. Tako kot vsako leto bomo z zgibankami nagovorili naše redne darovalce, župnije in bralce tehnika Družina.

Svoj dar za slovenske družine in posameznike lahko nakažete na:

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana,  
TRR: SI56 0214 0001 5556 761,  
namen: Pomagajmo preživeti, sklic: SI00 930 •

## KAKO BOMO ODGOVARJALI NA POTREBE V PRIHODNOSTI

Helena Zevnik Rozman

### **Posvet o skrbi za starejše in dolgotrajno bolne v naši družbi**

Posvet po potekal v sredo, 20. aprila, v Domu sv. Jožef v Celju, s pričetkom ob 9. uri.

Na posvetu želimo preveriti, kje smo na poti do starejših in reševanja njihovih potreb, ter se seznaniti z izzivi in problemi pri razvijanju novih programov za starejše in medgeneracijskih programov ter seveda oceniti svoje lastne kompetence in zmožnosti ter našo dodano vrednost na področju duhovnosti v Karitas in tudi v Cerkvi na Slovenskem.

### **Program:**

ob 8.30 Zbiranje in registracija

ob 9.00

#### **I. del: Plenarni del**

1. Kaj starejši ljudje v Sloveniji potrebujejo, kaj zmorejo in kaj hočejo? (dr. Jože Ramovš)
2. Kaj zagotavlja država na področju skrbi za starejše in usmeritve aktivnosti v prihodnje (Davor Dominkuš, MDDSZ)
3. Duhovne potrebe v starostnem obdobju in možnosti za duhovno ponudbo (p. Marko Novak)
4. Med prostovoljskimi aktivnostmi in strokovno pomočjo – pasti in možnosti

ob 11.30 do 12.45

#### **II. del: Okrogla miza: Kje smo v Karitas in Cerkvi pri pomoči starejšim?**

od 14.00 do 15.30

#### **III. del: Delavnice**

1. Programi pomoči za starejše v župnijskih Karitas – kaj je realno glede na trenutno situacijo v ŽK, kako izboljšati situacijo (izobraževanje prostovoljcev, vodenje s strani strokovnih delavcev ...)
2. Razvoj medgeneracijskih središč – dileme pri ustanavljanju medgeneracijskih centrov
3. Domovi za starejše kot strokovni promotor za nove programe in vodenje prostovoljcev v lokalnem okolju ter prostovoljstvo kot dodana vrednost v domovih za starejše
4. Duhovno spremljanje in pomoč starejšim – kaj lahko ponudimo in kje so naše močne točke
5. Novi izzivi – paliativna oskrba, kako lahko na to odgovarjamo v Karitas in Cerkvi

ob 15.30 do 16.30

#### **IV. del: zaključek – plenum**

Udeležba na posvetu je brezplačna, vendar je PRIJAVA NUJNA, ker nam omogoča dobro organizacijo posveta. Prijave za posvet zbiramo na Slovenski karitas na telefonu 01 300 59 60 ob delavnikih od 8.00 do 14.00 ure ali preko elektronske pošte info@karitas.si. Vse, ki imate dobre in zanimive aktivnosti za starejše, vabimo, da nam vaše primere dobrih praks opišete in nam jih posredujete na naslov: helena.zevnik@karitas.si do 15.4.2016. •

## **identiteta Karitas**

## **DOBRODELNOST, USMILJENOST IN SPREJEMANJE DRUGAČNOSTI**

Ana Pavlakovič

Leto Božjega usmiljenja! To leto se je komajda dobro začelo, a bili smo že tolikokrat nagovorjeni z



Božjim usmiljenjem. Mnogi, še posebej sodelavci Karitas, že danes veliko razmišljamo in si želimo biti usmiljeni tako kot Oče. Tudi sama počasi vstopam v globino Božje dobrote in ljubezni. Na duhovnih vajah, ki sem jih opravila v postnem času, sem ugotovila, da ima ta pot v globino kar nekaj stopničk, od katerih so nekatere težko premagljive. A če znamo potrpeti, se odpovedati in v tišini najti svoj notranji mir, če se potrudimo prisluhniti sebi, svoji notranjosti v naravni tišini, se v nas porodi prava ljubezen in usmiljenje. Usmiljenje nam ni dano samo po sebi. Prizadevati si moramo, da z našim življenjem, z našim načinom življenja pokažemo, da nam je Bog blizu. Vložiti moramo vso svojo dobro voljo in moč za to, da bi izboljšali svoje delovanje, svoje odnose, svoje življenje, kajti tudi Bog si je prizadeval za nas.

Ob vseh teh številnih nagovorih našega papeža, naših škofov in duhovnikov o Božjem usmiljenju se pogosto zalotim, da moje misli zaplavajo nazaj za več kot pol stoletja in se spominjam svojih prvih srečanj z dobrodelnostjo in usmiljenjem. Stara mama me je majhno deklico pogosto po zajtrku pošiljala k stari, ubogi ženici, ki je živela v leseni, s slamo pokriti hišici in ni imela kaj jesti. V roko mi je stisnila skodelico s koruznimi žganci in nekaj žlicami kislega zelja. »Na, odnesi!« je bilo kratko naročilo. Brez besed sem to storila. Ženice in njene hiške že zdavnaj ni več, a jaz še danes vidim njene utrujene oči, v katerih je odsevala hvaležnost. Vsa leta odraščanja sem opazovala nesebično in brezpogojno pomoč med očetom in mamo, med sosedi in vaščani. Ta medsebojna pomoč je bila mnogokrat nujno potrebna. Ljudje pa so z veseljem pomagali drug drugemu, saj so se tako tudi veliko družili med seboj. Že v rani mladosti sem dojela, da je pomagati drugemu samoumevno. Tako so bile v osnovnošolskih in dijaških letih moje matematične domače naloge vedno na voljo za prepisovanje. V službenih letih pa sem se najbolje ujela z učenci, ki so snov težje dojemali in so bili potrebni dodatne pomoči. Ko pa so se pozneje moja delovna leta počasi iztekala in se je približevala upokojitev, se je v meni vse pogosteje oglašala želja pomagati ubogim. V tem trenutku me je povabila k sodelovanju prijateljica, dolgoletna prostovoljka v ŽK. Tako sem se pred desetimi leti pridružila prostovoljkam Župnijske karitas Črnomelj.

Ko sem vstopala v dobrodelno organizacijo, nisem dobro poznala ne Karitas in ne katere druge dobrodelne organizacije. Danes sem vesela in zadovoljna, da mi je dano prav med sodelavkami Karitas deliti pomoč in upanje tistim, ki to najbolj potrebujejo. Delo v naši ožji in širši organizaciji sem v tem času dokaj dobro spoznala. Vem, da temelji predvsem na poštenosti in medsebojnem razumevanju ter na doslednem upo-

števanju naukov iz evangelija. Dobrodelnost, usmiljenje in sprejemanje drugačnosti so vrline vsakega prostovoljca, ki brezpogojno daruje svoj prosti čas in sebe za tistega, ki njegovo pomoč potrebuje. Včasih nam v naših slabih trenutkih te vrline hočejo zbledeti. Takrat Slovenska ali Škofijska karitas pripravi duhovne vaje, romanje ali izobraževanje, kjer si ponovno nabere moči in idej, kjer napolnimo svojo dušo in srce z lepimi mislimi in vzpodbudnimi besedami. Taka srečanja nas obogatijo in povežejo, dajo nam vedeti, da nismo sami, da nas je mnogo, ki si prizadevamo, da bi bilo med nami čim manj ubogih. Mislim, da je prednost Karitas prav to, da se njeni prostovoljci ob vsaki preizkušnji odzovemo na pravi način.

Kljub vsem spodbudam pa tudi prostovoljci včasih pademo v malodušje in obup. Meni se je to dogajalo leto, dve nazaj, ko sem doma preživljala osebno stisko ob 91 let stari dementni mami. Stiske so bile tako hude, da za karitativno delo nisem imela več časa in tudi volje ne, pa čeprav sem bila tajnica naše ŽK. Nekatere sodelavke so moje težave razumele, nekatere pa tudi ne. V nekem trenutku sem hotela vse pustiti in se s svojo bolečino umakniti. Edina svetla iskrica so mi bili učenci, ki sem jim nudila učno pomoč. Z njimi in med njimi sem lahko odvrгла svoja bremena vsaj za kratek čas, ker sem se jim posvečala v celoti in ker sem čutila, da me potrebujejo. Iskrena otroška hvaležnost in veselje ob uspehih sta mi vlivala moč, da sem vztrajala. Danes sem hvaležna Bogu, da mi je bilo dano od blizu spoznati drugačnost, da sem jo morala sprejeti, čeprav sem se temu dolgo upirala. To je bila šola življenja, ki zahteva veliko odpovedi in potrpljenja, veliko kesanja in odpuščanja. Ko stopiš na drugi breg, se ti odpre nov pogled, ki ti daje moč in pogum. Sčasoma sem sprejela nastalo stanje, prej velike ovire so postajale malo manjše in danes z veseljem nadaljujem karitativno delo.

Karitas, ki je ljubezen, je zelo živa dobrodelna organizacija, saj deluje na vseh področjih in nudi pomoč ljudem ne glede na starost, ne glede na narodnost ali vero, ne glede na zdravje ali bolezen, ne glede na meje. Pomaga vsakemu, ki zaprosi za pomoč in je pomoči potreben. Poleg tega pa povezuje med seboj tudi tiste, ki pomoči niso potrebni, a so pripravljeni priskočiti na pomoč ob določenih prilikah. Lep primer je dobrodelni koncert. Meni se zdijo vse priprave in izvedba prireditve kot vesolje, ki se vrtili okrog središča. To vrtenje je v začetku počasno in vsebuje malo elementov. Sčasoma pa je vrtenje vse hitrejšo in vsebuje vedno več udeležencev, vrhunec pa doseže na večer prireditve. Mnogi želijo pomagati pri organizaciji, veliko število se jih udeleži koncerta, ker želijo darovati za določene namene, in nemalo je tistih, ki z molitvijo polagajo prireditve v Božje roke. Ob tej priložnosti se





Karitas in farani še bolj trdno povežejo med seboj. Vesela sem bila besed stare ženice, ki mi je dejala: »Veste, na vaš koncert vedno rada pridem, ker tako lepo predstavite, za kaj boste denar porabili!« S temi besedami mi je dala vedeti, da nam ljudje zaupajo, kar je velika vrednota.

Delo na Karitas je resno in odgovorno, mnogokrat zahtevno. Sodelavci se moramo truditi, da ohranjamo dobre medsebojne odnose, da so naša srečanja prisrčna, le tako bomo z odprtimi rokami in srcem sprejeli vsakega, ki nam bo prišel nasproti. Veliko mi pomeni, da vsako naše srečanje začnemo z molitvijo, v kateri prosimo Boga, naj nam podari čist pogled, da bomo prepoznavali resnične stiske ljudi okoli sebe in da se bomo na potrebe ljudi velikodušno odzivali. •

## »ORNK AL' PA NIČ!«

Blaž Jelen

Tako dolgo je že, odkar sem sodelavec Karitas, da sploh ne vem, kaj je bil takrat glavni razlog za odločitev. Dobro storiti človeku je bilo moji družini dano že od malega. Pomagali smo si med seboj in se učili en od drugega, saj nas je devet otrok. Vedno smo imeli kake ljudi, bodisi kot sodelavce na kmetiji (pri nas ni bilo 'manjvrednih' ali hlapcev), obiskovalce, sorodnike, sosede, dobrotnike, uslužbenca v našem kraju, občini ali državnih službah, bodisi kupce sadnega drevja in vrtnic, pri nas je bila živinozdravstvena postojanka, pri nas se je dogajala kultura in pismenost, oče in mati sta bila izredno krščanska in kulturna človeka, ki sta nas vzgajala v dobroti in zmernosti, tako da noben berač ali cigan ni bil odgnan ali zaničevan in vsak potepuh ali popotnik je dobil pri nas prenočišče. Pri naši hiši je bil radio, ko se ga med okupacijo ni smelo poslušati, pri nas se je vedno dobilo kaj za podzob ali kakšna druga pomoč. Celó kakšna žival se je zatekla ravno k nam, če drugje zanjo ni bilo prostora.

In tako mi je bila dobrodelnost položena v zibelko. Zato se sploh ne sprašujem, čeprav me ob večjih težavah ali grobih napadih včasih prime, da bi odnehal. Pomagali so moji predniki in svojci, strici in tete, botri, moje sestre in bratje, moja žena in otroka, svaki in svakinje, zakaj ravno jaz ne bi?

Za delo v Karitas me navdihuje evangelij, Sveto pismo, duhovne vaje, božjepotno romanje, obisk maše ali bolnišnice ali doma ostarelih, zgled mojih staršev, mnogih mojih bližnjih in nekaterih vzornikov, duhovnikov in redovnikov ter redovnic, nekateri svetniki – predvsem moj zavetnik Blaž in dobri Miklavž, usmiljeni Samarijan, Francišek in Klara Asiška, Ignacij Lojolski, Albert Schweitzer, mati Terezija, mnogi misijonarji, kot npr. Peter Opeka, pa pokojna neutru-

dna s. Mihelangela Maraž iz Gorice, p. Miran Cocej iz Petrovč, naš zdravnik Janez Cukjati. Navdihujejo me tudi gasilci, osebje na urgenci, tudi policisti in vojaki s svojimi humanitarnimi akcijami. Navdihuje me vsak človek, ki ga ljudje omalovažujejo, on pa se izkaže v svoji dobroti. Navdihuje me literatura in glasba, vsa zgodovina in preprosta filozofija: kaj mi nuca, če si nabiram in nabiram; več kot jesti in piti ne morem. Ko razveselim lačnega s paketom hrane, ko nesrečnemu povem kaj spodbudnega in ga pomirim, sem tudi jaz obdarjen z zadovoljstvom in dušnim mirom. Kako mi je hudo, kadar je bila kakšna priložnost za dobro delo, pa se nisem pravočasno odločil pomagati! Pa četudi je šlo samo za avtoštop ali pa posoditi marelo.

Pri svojem delu ne poznam razmejitev med 'me-noj' in 'teboj', našimi in njihovimi, starimi in mladimi, uglednimi in preziranimi, bogatimi in revnimi, nedolžnimi in krivimi ... Vsi smo ljudje, 'otroci enega Očeta', Božji otroci in v dobršnem delu enakovredni in enakopravni. Vsi smo le popotniki, ki gremo samo naprej, zato je najlepše, če tisti skupni del poti opravimo zno-sno in včasih tudi prijetno: za sopotnike in za nas. Kaj ni lepo spominjati se kakega lepega skupnega dogodka, kjer smo mi komu ali drugi nam storili kaj dobrega, lepega in plemenitega? Kako sem ponosen na svoja starša, ki sta kljub obilici materialnih odgovornosti in denarnih stisk nesebično pomagala pomoči potreb-nim, včasih že kar preveč! Tudi pri mojih starih starših se je našla streha za dve siroti brez staršev. In nikoli človeku ni žal, če premaga svojo visokost in se pribli-ža človeku takrat, ko ga najbolj potrebuje, pa naj bo tak ali tak. V pevskem zboru, med zeliščarji, planinci ali industriji, v cerkvi ali na športni tekmi – povsod najdeš dobre in slabe, prijetne in težavne, brezskrbne in zaskrbljene. Pri nas na Polzeli, hvala Bogu, Karitas zgledno sodeluje z večino humanitarnih akterjev: z župnijo, župnikom in župljani, z občino, šolo in zdra-vstvom, socialo; z Rdečim križem imamo tudi skupne akcije, predvsem pri obiskovanju ostarelih. Župan je ustanovil 'županov sklad', s katerim pomagajo štu-dentom iz družin z nižjimi finančnimi zmogljivostmi.

Če bi me življenje zaneslo v kako drugo okolje in pogoje, bi deloval humanitarno tudi tam, saj sva z ženo navsezadnje aktivna v približno 10 organizacijah oziroma društvih še poleg Karitas. Kristjan naj ne bi bil kristjan samo znotraj cerkve ali samo do nekaterih ljudi. Ornk al' pa nič!

Saj beseda Karitas že sama pomeni: dobrodel-nost, požrtvovalnost, srčnost, dobroto, ljubeznivost, solidarnost, ljubezen, usmiljenje, sočustvovanje, da-režljivost, skromnost, ponižnost, poštenost, spošto-vanje, iskreno vljudnost, prijaznost, pravičnost, resni-coljubnost, skratka, življenje. To je tako kot z besedo sreča: ne moreš je dobro opisati, lahko pa jo deliš,



doživljaš in občutiš. In ne moreš je kupiti, lahko jo pa hitro zapraviš. Organizacija Karitas je samo okvir, opora za bolj učinkovito intenzivno posameznikovo delo, ki ga pa ne prekineš niti v 'prostem času' in počitnicah. •

## gradimo družino

### PRAZNOVANJE VELIKE NOČI V DRUŽINI

Silvestra Sadar

Pred nekaj leti je ena od slovenskih televizij želela z najino družino posneti prispevek o tem, kako praznujemo Božič. Nekaj dni prej smo provizorično postavili jaslice, da bi potem lahko pokazali njihovo nastajanje. Na vsak način pa je od nas novinarka želela slišati, da pečemo piškote in potico. Oboje je tistega dne, hvala Bogu, že spekla moja mama, saj z obema staršema že dve desetletji živimo pod isto streho, zato njej »pripada čast«, nam ostalim pa privilegij, da nas zalaga z odličnimi dobrotami. Nekoč bom to delala sama, se razume ...

V intervjuju sva z možem povedala, da imamo po dobri stari navadi za praznike radi pospravljeno in se zato na sam Sveti večer tudi zlahka spremo, da pa se sicer na nek način pripravljamo na praznik rojstva Boga skozi celo leto. To medija že ni več zanimalo. Prikazali so simpatičen prispevek, kjer smo ob krašenju smrečice izpadli »luštni in sladki, s piškoti in potico na mizi«. Bolj kot tisti mnogi, ki ne vedo več, od kod sploh praznovanje Božiča, in jim »nekega Jezusa« sploh ne smeš omeniti ...

Ko me je Helena nagovorila, naj povem nekaj o praznovanju Velike noči v družini, sem se znašla pred podobno dilemo. Pomirila me je misel, da bralci Žarka dobrote gotovo poznajo krščanske praznike, ki sicer vključujejo mnoge okusne dobrote, niso pa njihovo bistvo.

Obisk maše, te »male Velike noči«, je osnova. Vsakokratno obhajanje svete večerje. Oblivanje z vodo in očiščenje od izvirnega greha. »Svet, svet, svet si ti, Gospod! Hozana! Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta! Gospod, nisem vreden ...« Vse to so vzkli, ki nas neprestano postavljajo tako v judovsko Veliko noč kot v zadnje dni Jezusovega bivanja na Zemlji in predvsem njegovo vstajenje. Otrokom to razlagava. Ne prepogosto, ampak takrat, ko čutiva, da bodo dojeli in »vzeli za dobro«.

Imamo tudi to srečo, da vsakokrat, ko med dopoldansko mašo v sostrski cerkvi posije sonce, v Kregarjevem vitražu z neverjetno belo svetlobo zasije podoba vstalega Kristusa. Tako nekako si ga moremo predstavljati tudi pri spremenjenju na gori, ko je zasijalo njegovo sveto obličje. Kako lepo je moralo biti!

Tu so še pričevanja mnogih, ki so skupaj z njim vstali iz groba omam, prevar, nasilja, samouničenja. Ti recepti življenja nam ponudijo jedi, ki po kvaliteti presegajo najboljše kolačke sveta, saj nahranijo človekovo dušo, napolnijo zevajočo črno luknjo vprašanj, ali se vse konča dva metra pod zemljo, ali morda obstaja »še kaj drugega«. Te resnice pomagajo nam staršem, katehetom, vzgojiteljem, da Kristus ne »obvisi v zraku« kot pradavna pravljica, ampak se izkaže kot utelešena resnica, izročilo, usidrano v življenje Cerkve in konkretne izkušnje ljudi.

Vsi ti momenti gradijo mozaik resnice o človekovem Odrešeniku. Midva, najini otroci, starši, vsak veren kristjan lahko v ta mozaik dodamo kakšen svoj kamenček. Seveda je izbira kamnov danes pestra. Ampak če hočem kot posameznik nadaljevati podobo, ki sem jo prejel od naslednikov apostolov skozi dva tisoč let, sem dolžan slediti odenkom in oblikam, ki so že v mozaiku. Ustavno pravico jih imam dodajati po lastni volji, vendar bom morda s tem povzročil izgubo Njegove podobe in se bo nekoč izrisala kar moja lastna podoba ... Koga pa lahko jaz odrešim kot človek, pa je zgolj retorično vprašanje, ki ne predvideva odgovora. Še dobro potico se učiš peči nekaj desetletij! Otroku lahko nalepiš obliž na rano, ne moreš pa mu videti v dušo in mu odvzeti njegove bolečine. Kaj šele kaj bolj dramatičnega! To pa je že delo za nekoga Drugega. In srčno bližino tega Drugega želim sebi, svoji družini, vsem bralcem Žarka, dobrotnikom, celotnemu človeštvu ... Videti Njegovo podobo je bolj stvar zrenja, tišine, kot pa govoričenja ... In če čas ne dopušča drugače, se je možno nahraniti tudi s piškoti iz trgovine. Potem ostane čas za gledanje.

Morda pa bomo letos postavili »vstajenjske jaslice« – iz kamnov sestavljen prazen grob, od znotraj razsvetljen z lučko in s poveljem, ki nas bo spomnil, katere rane more obvezati človek in katere lahko obveže samo Gospod ... •



## v luči strokovnosti

### »NIMAM ČLOVEKA, KI BI ME DAL V KOPEL« (JN 5,7)

Drago Sukič

Po definiciji Svetovne zdravstvene organizacije iz leta 1948 je zdravje stanje popolnega telesnega, duševnega in socialnega blagostanja, ne le odsotnost bolezni ali nemoči. Zdravja torej ni brez duševnega zdravja. V praksi pa še vedno prepogosto velja, da je bolan zgolj tisti ali predvsem tisti, ki ima neko telesno oziroma navzven prepoznavno bolezen. Take bolnike prepoznamo, do njih smo empatični in smo jim v okvir svojih zmožnosti pripravljene tudi pomagati.

Ko pa beseda nanese na osebe s težavami v duševnem zdravju, se nam kar hitro nehote zastavijo vprašanja, kako prepoznati take osebe, kako jih nagovoriti, kako s njimi komunicirati, kaj so njihove neprepoznane potrebe ipd. Duševno zdravje namreč zajema preplet naših misli, čustev in doživljanja. Kaže se skozi pozitiven odnos do sebe, drugih in sveta ter uspešno soočanje z izzivi vsakdanjega življenja. Kadar se oseba težko sooča s težavami, ima težave s samopodobo, spanjem itd., pa govorimo o težavah v duševnem zdravju. Duševna motnja je oznaka za širok spekter težav z različnimi simptomi. Običajno duševne motnje opredeljuje neznatna kombinacija misli, čustev, vedenja, odnosov z drugimi in težav pri opravljanju vsakdanjih obveznosti, ki pomembno ovirajo posameznikovo funkcioniranje v vsakdanjem življenju.

V četrtem poglavju Janezovega evangelija je zapisana zgodba o bolniku, v kateri lahko najdemo veliko vzporednic z današnjo populacijo oseb s težavami v duševnem zdravju. »V njih je ležalo veliko bolnikov: slepih, hromih in sušičnih.« (Jn 5,3a) Oseb s težavami v duševnem zdravju je med nami veliko več, kot si upamo priznati. V zadnjih desetletjih je bil na področju obravnave oseb s težavami v duševnem zdravju dosežen velik premik v pozitivno smer. Oseb z omenjenimi težavami se ne zapira več v zaprte, odmaknjene institucije. Predvsem zaradi sodobnih antipsihotikov in drugih zdravil psihiatrija pomaga, da lahko take osebe kar najbolje funkcionirajo, vendar to še ne pomeni, da so ozdravljeni ali da nimajo težav na področju duševnega zdravja. Prav ta nevidnost pogosto najbolj boli. Težko je za svoje, saj pogosto ne vedo, kaj se dogaja z njihovim

mladostnikom ali članom družine, ki ga je prizadela duševna bolezen. Pogosto se čutijo krive, zapletejo se v medsebojno obtoževanje, nosijo občutke sramu in z vsem tem so pogosto sami. Sodoben način življenja žal potencira težave na področju duševnega zdravja. Še večja tragedija pa je, če so take osebe neprepoznane. Družine in posamezniki z duševnimi težavami namreč zaradi še vedno prisotne stigmatizacije pogosto ne iščejo pravočasno strokovne pomoči. Določeni imajo strah pred psihiatrijo in zdravili. Zato mnogi kar nemočno čakajo, da jih bo kdo opazil.

»Čakali so na valovanje vode, kajti od časa do časa je prihajal v kopel Gospodov angel in vzburkal vodo. Kdor je po vzburkanju vode prvi vstopil vanjo, je ozdravel, najsij je imel katero koli bolezen. Med njimi je bil tudi človek, ki je bil bolan osemintrideset let. Jezus ga je videl, kako leži tam, in ker je vedel, da je že dolgo bolan, mu je rekel: ‚Bi rad ozdravel?‘ Bolnik mu je odgovoril: ‚Gospod, nimam človeka, ki bi me dal v kopel, kadar se voda vzburka. Medtem ko grem tja, se spusti pred menoj kdo drug.‘« (Janez 5,3b-7)

Biti šam in nemočen je nekaj najtežjega za človeka. Čaka se, da bo bolezen morda popustila. Da bo bolje. Vendar leta minevajo. Bolnik v svetopisemski zgodbi je bil bolan osemintrideset let. Poseben problem oseb z omenjenimi težavami je, da se znakov (simptomov) bolezni pogosto ne prepozna pravočasno. To še posebej velja, ko se bolezen prvič pojavi v času mladostništva. Takrat se znake depresije pogosto obravnava kot lenobo ali trmo. Simptome shizofrenije ali psihoze se spregleda v prepričanju, da gre za pubertetniške izpade. Anksioznost se dojemata kot pomehkuzenost in pomanjkanje odločnosti. Tako se velikokrat zgodi, da so posamezniki s svojo boleznijo sami, deležni takšnih in drugačnih obsodb, kar njihovo duševno stanje samo še poslabša, saj dobivajo sporočila, da jih tako ali tako nihče ne bo razumel.

V terapevtski skupnosti za zasvojene s pridruženimi težavami v duševnem zdravju (odvija se v okviru Zavoda Pelikan Karitas na lokaciji Ljubljana Sostro) pri delu z uporabniki ugotavljamo, da potrebujejo veliko zunanje spodbude. Ko jim skušamo pomagati, moramo biti zelo previdni, da nismo usmerjeni le na njihove težave. Zelo pomembno je, da ustrezno prepoznamo tudi njihova močna področja ter jih spodbujamo, naj uporabljajo lastne sposobnosti, ki pa se jih sami pogosto ne zavedajo dovolj. S pravo mero empatije in s spodbujanjem k lastni odgovornosti jim pomagamo, da postopno prevzemajo kontrolo





nad svojim življenjem. Tako kot omenjeni bolnik v zgodbi ni potreboval veliko pomoči (samo, da bi mu nekdo pravočasno pomagal do vode), tudi določene osebe s težavami v duševnem zdravju pogosto ne rabijo veliko pomoči. Veliko pomeni že to, da se jih prepozna, da se jih ne ustrašimo, da jih nagovorimo. Nekateri bodo lahko po določeni obravnavi živeli samostojno in skrbeli zase. So pa taki, ki zaradi duševne bolezni verjetno nikoli ne bodo mogli sami skrbeti zase in bodo potrebovali nekoga ob sebi. V takih primerih je še kako pomembno, da se posameznikom v čim večji meri ohrani človekovo dostojanstvo, in predvsem, da se jih ne pozabi. Da le ne bi bilo nikogar med nami, ki bi moral reči »nimam nikogar, ki bi se z mano pogovoril ali mi pomagal, da bi spet našel voljo za življenje«. •

## **Ljubezen je iznajdljiva**

### **VREČKE IN SVEČKE**

Ivanka Šušteršič

Prostovoljci Župnijske karitas smo vpeti v različne naloge, da delo poteka, kot je treba. Poleg tega, da pomagamo ljudem v stiski, je pred nami še kar veliko drugih nalog. Od tega, da med ljudmi odpravimo stiske, molimo za blagoslov pri delu, do tega, da zbiramo, iščemo materialne dobrine za pomoč ljudem. In ravno na področju zbiranja sredstev in materiala opažamo, da moramo biti vse bolj ustvarjalni in iskati nove načine, ki nagovorijo ljudi k darovanju. Tako lahko po svojih močeh bolje rešujemo delček velikih socialnih potreb.

V Župnijski karitas Preska smo v iskanju novih idej, kako potrkati na dobrodelno noto naših župljanov in uspeti pri zbiranju darov za posredovanje potrebnim pomoči, lani jeseni prišli do zanimive ideje, ki je dala kar lepe rezultate, nad katerimi smo bili še sami presenečeni.

Pripravili smo male rdeče papirnate vrečke, opremljene z znakom KARITAS in napisom Dar za Karitas,



v vrečko pa priložili majhno svečko z napisom Podari Karitas. Na nedeljo Karitas smo se pri svetih mašah zahvalili za 25-letno podporo in ljudem podarili naše vrečke s svečko. Ob tem smo vse župljane prosili za majhen dar, ki naj ga položijo v podarjene vrečke in vrnejo za ljudi v stiski. Hkrati smo tudi prosili za molitveno podporo sodelavcem Karitas, da bi še naprej zvesto opravljali karitativno dejavnost, na kar jih bo opominjala priložena svečka.

In rezultat? V naslednjem tednu smo dobili vrnjenih 340 vrečk, kar je predstavljalo 60 % razdeljenih vrečk, ki so bile napolnjene z darovi za obogatitev prehranskih paketov pred božičnimi prazniki. Ko pa smo stehali vso darovano hrano, je bilo več kot 400 kilogramov.

Za vse darove smo župljanom zelo hvaležni, da so tako odprti do ljudi v stiski. •

## **na obisku**

### **BREZ DOBRIH LJUDI, KI DARUJEJO, NE BI MOGLI DELATI**

Mateja Gartner

#### ***Predstavitve Župnijske karitas Škofja Loka***

Naša Župnijska karitas deluje pod omenjenim nazivom od leta 1991, čeprav smo karitativno delovali že veliko pred tem. Že po letu 1970 so se pojavili prvi zametki karitativnosti, saj so mladi v okviru veročne skupine oblikovali karitativno skupino, po letu 1980 pa se je karitativno delo imenovalo diakonija. Od uradnega začetka po letu 1991 se naše dejavnosti širijo, vedno več je prostovoljcev, trenutno nas je preko 40, ki iz tedna v teden podarjamo sočloveku svoj prosti čas.

Delujemo na več področjih: obiskujemo bolnike, starejše in invalide, svetujemo posameznikom in družinam in jih usmerjamo na ustrezne in-



10

stitucije, zbiramo in delimo oblačila, hrano, druge materialne dobrine, zbiramo zdravila, ortopedske pripomočke, izdelujemo vizitke in darila za obiskovance ter prejemnike pomoči, veliko dela je v pisarni, pišemo poročila o delu, vodimo finančna poročila. Tekom leta imamo nekaj odmevnejših akcij. Organiziramo dobrodelni srečelov, po šolah in cerkvah zbiramo šolske potrebščine, organiziramo srečanja s sveto mašo za bolne, starejše in invalide, sodelujemo s skavti, ki raznašajo betlehemsko lučko, dvakrat smo v zadnjih letih priredili dobrodelni koncert, na pomoč nam priskočijo tudi birmanci. Ljudem nudimo pomoč pri plačilu položnic, oglašujemo akcijo 40 dni brez alkohola, iščemo družine za letovanje ob morju, zbiramo hrano v trgovskih centrih, pridružili smo se akciji Manjša sveča – za sočloveka sreča.

Vsega tega pa ne bi mogli delati, če ne bi bilo zadaj ogromno ljudi, ki darujejo hrano, oblačila, denar, vseh tistih, ki so naklonjeni prej omenjenim akcijam. Ponosni smo na to, da v Škofji Loki zelo dobro sodelujemo s župnijskimi Karitas iz Stare Loke in Svetega Duha, z Rdečim križem, Centrom za socialno delo, naklonjena sta nam Rotary in Lions klub.

Vsi sodelavci delamo prostovoljno in letno opravimo preko 9.500 ur prostovoljnega dela. Delujemo na dveh lokacijah: sredi mesta, kjer delimo hrano ter svetujemo, in v starem uršulinskem samostanu. Povsod pa so za naše sodelavce in stranke prostori precej neprijazni, ker je zelo mrzlo. Mogoče se nam kdaj nasmehne sreča in bomo lahko vse oblike pomoči nudili v prijaznejših prostorih in na enem mestu. •



Naslov naših koncertov je Mladi za Karitas. Mladinski pevski zbor prepeva že mnogo let, fotografija je bila posneta na enem izmed koncertov, kjer so obogatili program.



16. marca smo imeli občni zbor Župnijske karitas Škofja Loka. Po pregledu dela za nazaj in načrtih za naprej smo imeli tudi pogostitev, ki jo pripravimo kar sami. Ob spodbudnih besedah in zahvali g. župnika so se ogrela tudi naša srca.



Na fotografiji je naša sodelavka Francka Kastelic, ko je dobila priznanje za prostovoljko leta v Škofji Loki, na kar smo zelo ponosni. Kasneje je priznanje dobila tudi Milka Pivk.



Na sliki so darila, ki jih naše sodelavke raznosijo ob praznikih, ko obiskujejo bolne in ostarele. To je pomembno področje delovanja, ki je skrito očem, se ne kaže navzven, vendar prinese veliko blagoslova, upanja in zavedanja, da kljub odsotnosti iz javnega življenja lahko ostaneš človek s svojo identiteto in ljubeznijo.



V mesecu maju vsako leto povabimo starejše, bolne in invalide k sveti maši, po njej sledi pogostitev v avli župnišča. Stari prijatelji se srečajo, obujajo spomine in so zelo hvaležni.



Foto: vse Arhiv ŽK Škofja Loka



Gospa Kati skrbno beleži, kaj je oddala iz skladišča. Vedno kaže nasmejan obraz.

Ob pogostitvah so mladi nepogrešljivi. Razvedrijo obraze, prinesejo lepo slovensko pesem in naredijo praznovanje prijetnejše.





## USMILJENJE DO SOVRAŽNIKOV

Franc Kramberger

Arški župnik sv. Janez Vianej, o katerem je življenjepisec zapisal: »Kdor je videl njega, je videl Boga v človeku,« – ta spovednik, ki je bil vsak dan v spovednici 15 do 18 ur, ta preprost in svetniški duhovnik, ki si ga zaradi njegove šibke nadarjenosti noben škof ni upal posvetiti v duhovnika, ta dušni pastir – je ob neki priložnosti rekel sobratom duhovnikom: »Mi duhovniki preveč govorimo o Bogu, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, premalo pa o Bogu, ki je usmiljen, ki ljubi in odpušča.« Izredno sveto leto, ki ga obhajamo, je lepa priložnost, da se poglobimo v Božje usmiljenje.

Ko je Kristus po svojem govoru na gori dopolnjeval Mojzesovo postavo, je dejal: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo, da boste otroci svojega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 5,43-45) S tem dopolnilom je dvignil nivo etike in morale na najvišjo stopnjo. Biti usmiljen celo do sovražnikov je Kristusova novost, edinstvenost. V tem je edini med vsemi drugimi, ki se imajo za ustanovitelje kake vere.

Usmiljenje do sovražnikov! Za nas kristjane, Kristusove učence, ni prav, če se držimo načela, ki je veljalo v Stari zavezi: Oko za oko, zob za zob; kakor ti meni, tako jaz tebi (prim. Mt 5,18). Kristjani moramo hudo vračati z dobrim in krivice odpuščati. Ker se imenujemo po Kristusu, moramo biti, kakor je On. Za vse se je rodil in umrl, vse nas je odrešil, s svojo krvjo nas je odkupil, zato smo njegovi, čeprav smo grešni in slabotni. Biti moramo usmiljeni celo do sovražnikov; dobro delati tistim, ki nas črtijo; blagoslavljeni tiste, ki nas preklinjajo; moliti za tiste, ki nas obrekujejo in sramotijo; še več, biti moramo dobri, kakor je dober nebeški Oče, ki »daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim« (Mt 5,45). Zato nam Kristus naroča: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče« (Mt 5,48), ali kakor je zapisal evangelist Luka: »Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!« (Lk 6,36)

Da bi Jezusovo dopolnitev Mojzesove postave razumeli, nam je slikovito razložil: Če ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno plačilo vas čaka, kakšno zasluženje imate? To delajo tudi grešniki. – Če delate dobro tistim, ki vam dobro delajo, kakšno priznanje si zaslužite? Tako ravna tudi cestnarji, krivičniki. Če pozdravljate tiste, ki vas pozdravljajo, kaj delate posebnega? Tako delajo tudi pogani, neverni. (prim. Mt 5,45-46) Za kristjana pa velja: Če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo. Če te prosi za kako stvar, mu jo daj. Če ti hoče vzeti obleko, mu daj še plašč. Če si hoče kaj sposoditi od tebe, mu ne pokaži hrbta.

(prim. Mt 5,39-42) Na tem mestu bi najraje Jezusa prekinili in mu rekli: »Preveč zahtevaš, kje pa je pravica?« Toda On ostaja pri svojem nauku. Jezus nas ne uči le pravice, ampak usmiljenja in ljubezni, kar je več kot sama pravica. On nas uči, da se celo sovražniku ne maščujemo, da se odpovemo sploh vsakemu maščevanju in odstranimo iz svojega življenja vsako zlo ali hudobijo, vsako sovraštvo, ki rodi smrt.

Sovraštvo je črv, ki človeku razjeda srce, zgrize vse, kar je v njem dobrega. Sovraštvo naredi človeka surovega, v njem srce okamni za maščevanje. Če sovražimo, smo podobni Kajnu, ki je ubil brata Abelja. Kdor sovraži, postane kmalu tudi sam osovražen. Človek, ki sovraži, sega po meču, ne po razumu. Sovraštvo je nož brez držaja. Kdor zanj prime, da bi drugega ranil, tudi sebe rani. Če pa smo usmiljeni, dosežemo dvojno zmago: zmago nad seboj in nad sovražnikom.

Jezusove besede: »Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo« (Mt 5,44) niso le besede, so tudi Jezusovo dejanje in zgled za nas. Na veliki petek je na križu molil in prosil za svoje sovražnike: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,34) in desnemu razbojniku je izkazal usmiljenje z zagotovilom: »Resnično, povem ti: Danes boš z menoj v raj.« (Lk 23,43)

Kristusov zgled so posnemali mučenci, začeni s sv. Štefanom, prvim diakonom. Ko so ga kamnali, je molil: »Gospod, ne prištevej jim tega greha« (Apd 7,60). Njemu je sledila množica mučencev iz prve dobe krščanstva in pozneje skoz vso zgodovino, vse do današnjih dni. Spomnimo se naših mučencev iz krvave dobe po drugi svetovni vojni, na dogajanje v Rogu, na Teharjah, v Hudi jami pri Laškem in na mnogih drugih krajih. Le peščici taboriščnikov je uspelo, da so se rešili po nekem čudežnem naključju. In prav ti so pozneje povedali, da so žrtve molile tudi za svoje krvnike in jim odpuščale.

Spomnimo se papeža Janeza Pavla II., ki je bil 27. aprila 2014, na nedeljo Božjega usmiljenja, skupaj s papežem Janezom XXIII. razglašen za svetnika, in na atentat na Trgu sv. Petra v Rimu, 13. maja 1981. Ko je v bolnišnici prišel k zavesti, so bile njegove prve besede: »Odpuščam tistemu, ki mi je to storil.« Pozneje je turškega atentatorja obiskal v zaporu in svoje odpuščanje ponovil.

Usmiljenje do sovražnikov in odpuščanje je revolucija krščanstva, ki jo je sprožil Kristus. Morda ni bila na svetu nikoli tako potrebna ta »revolucija« kakor dandanes, ko se ves svet potaplja v sovraštvo. To »revolucijo usmiljenja« moramo uresničiti v svojem srcu, v družinah, v narodu, na svetu. Potem bo zemlja dobila nov obraz. •





## Predlogi za pogovor v skupini

### 1. delavnica

- Vsak udeleženec srečanja na list papirja napiše primer sovraštva med dvema človekoma (lahko je resničen, vendar naj pri tem ne uporablja pravih imen in natančno opisane situacije, da bi jo lahko prepoznali drugi, ali lahko pa napiše le primer, kako si pač predstavlja sovraštvo).
- Nato liste zamenjajte med seboj.
- Ob primeru enega od člankov skupine napišite, kako bi rešili problem sovraštva v opisani situaciji.
- V skupini predstavite primere in rešitve ter se nato pogovorite.
- Ob koncu se pogovorite o odnosu do naših uporabnikov – ali nam lahko postanejo neprijetni, jih ne maramo ...? Kako to v sebi premagati?

### 2. delavnica

- Sedimo pred podobo usmiljenega Jezusa. Nekdo iz skupine prebere razmišljanje nadškofa Franca Krambergerja: Usmiljenje do sovražnikov (lahko tudi samo del).
- Nato voditelj počasi prebira naslednja vprašanja, ostali člani v tišini razmišljajo:
  - Sem bil kdaj nestrpen do so ljudi okoli sebe? Kaj je bil vzrok moje nestrpnosti?
  - Kdo so ljudje, ki mi gredo »na jetra« oziroma jih težko prenašam v svoji bližini? Zakaj?
  - Ali me je strah koga? Zakaj?
  - Sem kdaj v življenju doživel, da sem bil po krivici obtožen, pa ne le na sodišču, ampak morda v službi, soseski ...? Kako sem odreagirал?
- Nekaj časa sedimo v tišini, nato skupaj zmolimo molitev Oče naš s prošnjo za odpuščanje.

*Delavnici pripravila:  
Helena Zevnik Rozman*

## »POGLEDAL ME JE, KOT ČLOVEK POGLEDNA NA ČLOVEKA«

Nina Stenko Primožič

V nedeljo, 28. februarja 2016, smo se nekateri člani delovne skupine Oskrba žrtev trgovine z ljudmi v okviru obiska p. Jeana-Philippa Chauveauja (avtorja knjige *Duhovnik med prostitutkami*) z njim tudi srečali. Seveda nas je najprej nagovorilo to, da pater Jean-Philippe dela s prostitutkami. Prav s pojavom prostitucije se tudi mi pri uresničevanju svojega poslanstva veliko srečujemo in mnogokrat okolici težko izpričamo, zakaj menimo, da prostitucija ni izbira in da so vse osebe, ki so izkoriščane v okviru trgovine z ljudmi z namenom prostitucije, globoko ranjene. P. Jean-Philippe meni, da vse, kar uničuje telo, ponižuje tudi dušo, in obratno. V ospredje pa postavlja spoštovanje telesa, saj je le-to veliko več kot zgolj meseni oklep. Tudi sam pravi, da še ni srečal prostitutke, ki bi mu zatrnila, da to počne iz čistega užitka. Prostitucija ni nikoli prava odločitev. V ozadju je vedno težka preteklost, preteklost z zlorabami. »Vsi ti ljudje so v nedoumljivo zapletenem položaju in neizmerno trpijo« (Chauveau, 2015, s. 211).

Pričakovali smo karizmatično osebo, saj si prav takšni »posebneži« v Cerkvi upajo seči dlje, delovati tam, kjer se usmiljenje drugih konča. Dobili smo mnogo več. Obisk nas je obogatil, prav tako pa je za slovenski prostor v letu Božjega usmiljenja velik dar njegova knjiga, ki nas nagovarja, naj ne sodimo, ampak poslušamo, sprejemamo, ljubimo, saj smo vsi Božji otroci, vsi grešniki, vsi kdaj pademo. P. Jean-Philippe poudarja, da vsem najbolj ranjenim, zvrženim, ljudem z obrobja, zapornikom, odvisnikom, prostitutkam, transvestitom in še bi lahko naštevali, najbolj primanjkuje ljubezni. Poudaril je, da žal Cerkev še vedno predvsem daje lekcije, ne kaže pa sočutja do trpljenja. Meni, da so prav prostitutke in klošarji tisti dve skupini ljudi, ki jih Cerkev ne more in ne sme prezirati, če hoče biti zvesta svojemu poslanstvu, imeti mora še prav poseben posluš za vse uboge. Vsi skupaj vse prevečkrat dajemo lekcije, iščemo rešitve za probleme, poslušamo pa ne, časa si tudi ne vzamemo. Z združenjem Magdalena (z avtodomom prihajajo do prostitutk, transvestitov, transeksualcev, homoseksualcev v Bulonjskem gozdu v okolici Pariza) gredo nasproti tistim, ki živijo na ulici, na obrobju. Vodilo združenja je prav misel: »Pogledal me je, kot človek pogleda na človeka«; vsakega človeka imeti za enkratnega, za vrednega in ljubljenega, ne glede na vsa grešna dejanja, ki jih lahko stori. Bistvo ni v tem, kaj lahko storimo za uboge, temveč ali smemo biti nekaj trenutkov z njimi. Če ne bi bilo ubogih,



kaj bi počeli? Zahvaljujoč njim lahko ugotovimo, da imamo srce, ki lahko ljubi. Stik z ubogimi nam pomaga, da odkrijemo lastno uboštvo. P. Jean pove, da je bil na začetku tak kot mi – poln predsodkov, boječ. »Nimam pravice biti plašen, Jezusov duhovnik sem. On od mene pričakuje, da bom imel za te ljudi ljubeč, usmiljen pogled. Sodili nas bodo po tem, kakšni bomo do drugih,« poudarja pater, ki ob spovedi za pokoro pogosto naloži peko peciva, kavo ali pa molitev pred Najsvetejšim za katerega od uporabnikov združenja Magdalena. Čas je izjemno pomemben. Čas, ki ga podariš svojim prijateljem. »Pomembno je prijateljstvo, ki ga ti ljudje potrebujejo. /.../ Želijo si pogleda, ki bi jim razkril, da so ljubljene in da nikoli niso tako globoko, da jih Bog ne bi poiskal. Pogleda, ki bi jim zagotovil, da jih ne bomo nikoli zapustili, saj ni ljubezni brez zvestobe, brez obljube, da bomo ne glede na vse ostali z njimi« (prav tam, s. 15). Pravi, da ga pogosto sprašujejo, koliko teh oseb je rešil. Odgovarja jim, da ne ve, saj mu je vseeno, ker jih skuša ljubiti.

V tem agresivnem času, ko je uspešnost, efektivnost tako visoko cenjena, tudi pri našem (karitativnem) delu pogosto pozabljamo, da niso pomembne številke, temveč čas, ki ga preživimo z ranjenimi, prijateljstvo, ki jim ga podelimo, pogledi, ki ne obsojajo, občutek, ki ga dajemo, da so se znašli med enakimi. Z ubogimi nismo zaradi doseganja rezultatov, ampak zato, da smo znamenje in da Bog po nas naredi, kar hoče narediti. Odnos zaupanja se gradi s poslušanjem. Prijateljstvo pa se stke skozi čas in prav s poslušanjem. Ne postavljajte vsiljivih vprašanj in naj vas ne bo strah srečati se z realnostjo, nam polaga na srce. Naša hotenja žal pogosto ne odslikavajo realnosti. Ne soditi – velika skušnjava! Pogledi namreč zelo bolijo. Ni se treba obremenjevati s pogledi drugih na nas. Odgovorni pa smo, da širimo skupnost sočutja. Seveda nihče ni popoln, zato naredimo, kar zmoremo. Storimo, kar lahko. Vsi smo ranljivi. Ljubezen in odprto srce nas dela še bolj ranljive, saj prinaša trpljenje, vendar je vredno. Pomembno je zavedanje, da je danes danes in da je jutri nov dan. Božje usmiljenje je za današnji dan. Zato tudi ne obsojajmo vnaprej. Pomembne so minute, ure, ko se oseba odpre in začuti Božjo bližino in ljubezen po nas, četudi se bo jutri odpravila po starih (z našega vidika grešnih) poteh. »Še posebej utrjen namreč postaneš, ko se zlomljen od življenja ponovno pobereš. /.../ Posebej utrjeni postanejo tisti, ki jih je življenje sesulo in bi lahko ostali polomljeni, propadli, pobiti na tleh, pa se povzpnejo visoko, še višje kot prej« (prav tam, s. 12). Prehitro pozabljamo, da so tudi ubogi (prostitutke, klošarji, odvisniki, zaporniki idr.) »najprej ljudje, ki so se dojili pri materi in ki imajo večinoma zelo bolečo osebno zgodbo. Zaslužijo si biti ljubljene, spoštovani,

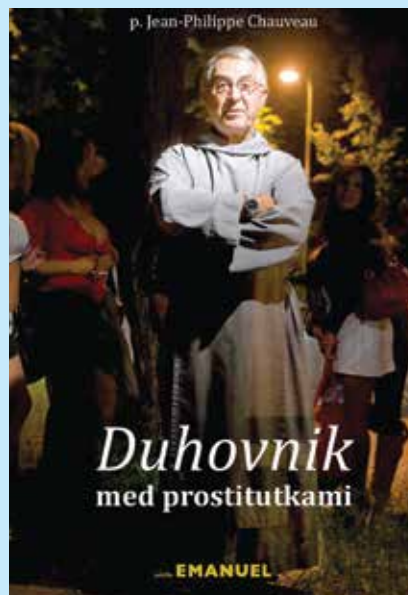


p. Jean-Philippe Chauveau

občudovani in prepoznani. Da se z njimi srečamo. /.../ Vsak ima svoje mesto in nihče se ne more imeti za 'boljšega od drugih'. Edino Bog nas pozna do obisti, presoja naša srca in preiskuje našo dušo« (prav tam, s. 189–90, 253).

Bog hoče, da rastemo, da smo srečni. Če ubogi vidijo, da smo srečni, da nas to, da smo kristjani, osrečuje, nas bodo lažje sprejeli. Naša odgovornost pa je, da jim povemo, da »sreča raste počasi ter da zahteve in ovire niso razlog, da človek ne bi bil srečen. Ravno obratno« (prav tam, s. 203).

P. Jean-Philippe nas vabi: postati moramo ubogi, da lahko gremo med uboge. Ne »specializirani« za uboge, ampak ubogi v srcu. •



\* Citati so iz knjige Chauveau, p. J.-P. (2015). *Duhovnik med prostitutkami*. Ljubljana: Emanuel.





celje

## DOGODKI NA ŠKOFIJSKI KARITAS CELJE

Barbara Godler

### Počitnice za osnovnošolske otroke

14

V Škofijskem domu Vrbje smo v počitniškem času izvajali počitnice za osnovnošolske otroke. Poleg športnih iger na prostem in v učilnici smo se preizkusili tudi v kuharskih veščinah. Pomagali smo pri pripravi kosila in seveda tudi sladice. Otroci so se zelo zabavali, spletili nova prijateljstva in izrazili željo po novem srečanju v naslednjih počitnicah. Voditeljici počitniškega tedna sta resnično zadovoljni in ponosni.



Miška, ali imaš kaj sira zame?



Preizkusili smo se v šivanju žepkov za mobilitel ali peresnic. Nekateri pa so izdelovali tarče za metanje kroglic.



Kuharski dan: kuharici Heleni smo pomagali pri pripraviokusnega kosila in izdelovali skutine kroglice s kokosom.

### Ženski zajtrk

Na ženskem zajtrku smo v Škofijskem domu Vrbje 5. marca gostili s. Emanuelo Žerdin. Kot sama pravi, najraje sliši, da jo ljudje kličejo sestra. S. Emanuela je frančiškanka brezmadežnega spočetja. Z nami je podelila zgodbo svojega življenja, zgodbe ljudi, s ka-



terimi se srečuje v hiši Ljubhospic, zgodbe beguncev, kjer je z vsem veseljem in srcem pomagala ljudem, ki prihajajo iz popolnoma drugačnega okolja, iz nam nepoznane kulture. Da so drugačne vere, je ne moti, saj je vse življenje delala z ljudmi drugih veroizpovedi. Rada pa poučuje tudi verouk. In kako sem jo opisala na začetku? Sestra Emanuela je eno veliko srce in veselje, je ljubezen, dobra volja in smeh. Hvala vsem, ki ste prišle in preživele z nami to dopoldne. In hvala vam, sestra, da ste podelili z nami svoje življenje.





### Sprejemni center Dobova, Livarna

V okviru drugega dne svojega uradnega obiska v Sloveniji si je litovska predsednica Dalia Grybauskaite skupaj s slovenskim predsednikom Borutom Pahorjem 1. marca ogledala sprejemni center za begunce v Dobovi. Obenem se je srečala s pripadniki litovske policije, ki Sloveniji pomagajo pri obvladovanju begunske in migrantske krize. Obisku smo prisostvovali vse humanitarne organizacije, ki sodelujemo v centru: Karitas, Adra, Rdeči križ, Slovenska filantropija, Unicef ter UNHCR. •



### koper

## MOLITEV ZA TRPEČE

Renata Vončina

### *Križev pot s Prevala in sveta maša na Sveti Gori za vse, ki trpijo zaradi alkohola*

V nedeljo, 6. marca, smo se na Prevalu zbrali vsi, ki smo hoteli podpreti svojce in družine tistih, ki trpijo zaradi alkohola v naši škofiji in domovini. Postna pobuda Slovenske karitas je privabila veliko število sodelavcev župnijskih, medžupnijskih in dekanijskih Karitas iz naše škofije kakor tudi ostalih vernikov, ki so se podali od postaje do postaje in se v molitvi in petju povzpeli do bazilike. Križev pot, ki se je ob 14.30 pričel na Prevalu pod Sveto Goro, je vodil gospod Cvetko Valič, župnik v Kromberku in predsednik Goriške območne Karitas. Na Sveti Gori smo vstopili skozi sveta vrata in se ob 16. uri udeležili svete maše, ki jo je ob somaševanju g. Cvetka Valiča in sodelovanju generalnega tajnika SK Imreta Jerebica daroval naš upokojeni škof msgr. Metod Pirih. Pri maši je sodeloval tudi pevski zbor in predstavniki Goriške območne Karitas. Ob koncu maše so se nam predstavili tudi fantje in možje iz socialnovarstvenega programa Vrtnica. Vodil jih je Marjan Grčar, ki nam je predstavil njihov program in povedal nekaj svojih izkušenj na poti ozdravljenja. Nato je spregovorilo še nekaj fantov

in mož iz tega programa. Po sveti maši so nas prijazni bratje frančiškani povabili na agape in klepet v svojo obednico. Polni miru in novih vtisov smo se vrnili na svoje domove. •



### ljubljana

## ŠE ENKRAT NA ROBU KRAKOVSKEGA GOZDA

Albina Krek

Zimski tabor slepih in slabovidnih Slovenije, tokrat že dvajseti po vrsti, je še tretjič potekal v edinstvenem okolju Krakovskega gozda. Vsako jutro so nas razveseljevali živahni raznovrstni ptički, le nekaj sto metrov stran od žabic plavčkov, ki so tako posebne, da so našle mesto tudi na naših majicah. Leničev dom, prijazna topla hiška, je v tednu od 19. do 26. februarja sprejela pod streho 34 slepih in slabovidnih ter naših prijateljev, poleg tega pa še večje število najrazličnejših zanimivih gostov. Čeprav že tretjič na tem kraju, smo spoznali marsikaj novega.



Takoj prvi večer je bilo zelo veselo, saj so med nas prišli Mladi Dolenjci, ki skupaj igrajo in prepevajo že 20 let. Ob njihovi živahni glasbi smo se počasi razmigali. Drugi dan smo imeli drugačno rekreacijo. Peš smo šli v vas Dolšce pri Kostanjevici, kjer nas je prijazno sprejela gospa Mimi Frankovič. Na domačem skednju in na »podu«, kjer so nekaj mlatili žito, je uredila prav zanimivo muzejsko zbirko raznovrstnih predmetov in pripomočkov, ki so jih včasih uporabljali na kmetiji, za delo na njivi, v vinogradu, v gospodinjstvu ipd. Prostor uporabljajo tudi za razna družinska slavlja. Ljudem je zelo všeč, da se poveselejo v tako preprostem okolju, s pridihom starih časov. Pokazala nam je tudi zelo lepe

mašo. Gospod Marko nam je med kosilom povedal še nekaj o svojih kuharskih tečajih in kuharski knjigi, ki poleg čudovitih fotografij prinaša tudi duhovne misli, torej hrano za dušo.

Drugo dopoldne je bila z nami gospa Joži Kališnik, ki nam je najprej s pesmijo in besedo predstavila svoje desetletno sodelovanje z Avseniki. Potem pa nam je odkrila še drugo dejavnost, ki zelo bogati njeno življenje. Že dalj časa je zbirala najraznovrstnejše molitve in jih izdala v zajetni knjigi, ki je v zadnjih mesecih doživela neverjetno zanimanje. S seboj je imela tudi Marijin plašč iz Guadalupe, s katerim smo se ogrnili in molili k Materi Mariji. Eden od naših članov je ob tem doživel poseben Marijin dotik, okrepjeno vero v življenje.



vaze in košarice, ki jih je sama izdelala iz raznovrstnih materialov, ter nam postregla z domačim kmečkim pecivom.

V nedeljo smo se pridružili domačinom iz Podbočja pri sveti maši. Naša Danijela je v brajici prebrala obe mašni berili, Petra pa je na orgle zaigrala nekaj skladb. Obiskala nas je teta Ivica iz vasi Gora nad Krškimi in nam pri svojih skoraj 93 letih odlično zapela mnogo ljudskih in cerkvenih pesmi s celotnim besedilom. Nedeljski večer pa nam je popestrila folklorna skupina KUD Otona Župančiča iz Rtiča. Ogledali smo si njihove različne noše, tako gorenjsko, štajersko in nošo iz Brezic. Učili smo se tudi tri narodne plesne. Med nami je bilo ta večer tudi sedem policistov in policistk iz Nemčije in Češke, ki so bili na nekajtedenski misiji pri delu z begunci na Dobovi. Pomešali so se med nas in se prav tako učili novih plesov in je bilo prav zabavno.

Dva dopoldneva sta bila namenjena duhovnim vsebinam. Med nas je prišla s. Jana Rovtar, ki nam je opisala, kako je doživela Božje usmiljenje, kako ji je Bog pošiljal na pot dobre ljudi, da se je rešila depresije, in kako se je njena vera v Boga utrjevala tudi v skupnosti Cenacolo. Ta skupnost v prvi vrsti ne podpira lenobe, sebičnosti in napuha. Duhovnik Marko Čižman pa je med njenim res lepim pričevanjem vzel v roke kitaro in smo skupaj prepevali narodne in cerkvene pesmi. Nato smo v kapeli poleg Leničevega doma imeli sveto



Foto: Primož Ogrin

Eno popoldne so nas obiskale tri skavtinje in dva skavta iz Krškega. Predstavili so nam skupine skavtov, od šest do trideset let. Seznanili so nas z Morsejevo abecedo in nam pomagali, da je vsak na piščalko zapiskal začetno črko svojega imena. Skupaj smo izvedli nekaj zanimivih družabnih iger in se naučili skavtski pozdrav. Ti mladi so med nas prinesli veselo razpoloženje in čutili smo, da so pravi skavti. Sodelujejo pri izvedbi zimovanj in poletnih taborov za otroke in mlade ter pri drugih dejavnostih, ki so dopolnili šoli predvsem na področju aktivnega državljanstva, osebnostnega razvoja, okoljske vzgoje, medgeneracijskega sodelovanja in pridobivanja veščin za samostojno življenje.

Zvečer nam je veliko iskivosti in topline prinesel napovedovalec Radia Ognjišče Marjan Bunič. Bil je





enkrat v vseh svojih vlogah, kot pevec, imitator različnih glasov, pripovedovalec šal in zgodb, in smo z njim preživeli zares radostne urice. Drug večer pa so nam s pesmijo pričarali prijazno pomladno vzdušje člani Mešanega pevskega zbora Mavrica, ki deluje pri Medobčinskem društvu slepih in slabovidnih Novo mesto. V tem zboru kot najmlajši član prepeva tudi udeleženec tabora Jernej. Najprej so nam zelo lepo zapeli šopek sončnih pomladnih pesmi, nato pa k petju pritegnili tudi nas.

Celotno sredo smo namenili ogledu Nuklearne elektrarne Krško in Centra GEN energija. Temeljni kamen za elektrarno je bil postavljen 1. decembra 1974, električno energijo pa proizvaja od začetka leta 1983 in jo bo predvidoma še do leta 2043. Gospod Miran Pribožič nas je zelo prijazno sprejel v Kulturnem cen-



tru Krško, kjer je del prostorov namenjen Informacijskemu centru elektrarne, vključno z razstavnim prostorom, kjer smo med drugim lahko potipali maketo prereza zgradbe reaktorja in različno opremo in oblačila za zaščito zaposlenih. Nato smo se z avtobusom popeljali še med raznovrstnimi zgradbami elektrarne, od objektov, kjer se nahaja oprema za delovanje elektrarne, skladišč za izrabljeno gorivo, reaktorja, ki je najvišji in meri 70 metrov, transformatorjev, do stikališča, kjer se proizvodnja razdeli na slovenski in hrvaški elektroenergetski sistem. Celotna površina elektrarne znaša 20 hektarov in se nahaja na levem bregu reke Save, 3 kilometre od Krškega. V Informacijskem centru GEN energija v Vrbini pri Krškem pa nas je navdušeno sprejel gospod Garsija. Za nekaj ur smo se potopili v svet energije, v komaj dojemljive številke in pojave v vesolju, kjer se vse razkrajaja, preobraža in spreminja v energijo. Opravili smo nekaj fizikalnih poskusov in na posebnem kolesu preverili našo energijo. Miran in Garsija sta nam zelo obogatila ta dan in zadovoljni smo se vrnil v naš tabor.

Zadnji večer so med nas ponovno prišli policist in dve policistki iz Češke, s katerimi smo se srečali že preteklo nedeljo. Razkazali so nam vso opremo, ki jo

uporabljajo pri svojem delu, tako revolver, pendrek, dve vrsti lisic, solzivec, prvo pomoč, svetilko itd. Tudi zaplesali so z nami, saj je Aleš s svojim lepim petjem in igranjem na sintesizer poskrbel za pravo razpoloženje, prav tako Jernej s svojo harmoniko.

Vsako jutro smo začeli s hvalnicami in prosili za Božje varstvo, z lepo mislijo pa utrjevali naše odnose. Za rekreacijo smo poskrbeli z jutranjo telovadbo, s sprehodi po Krakovskem gozdu, s turnirjem show-downa in z vodnimi radostmi v toplicah Dobova.

Hitro je minil zares lep teden. Toplo se zahvaljujemo naši mami Mileni, ki nas je spet razvajala s sveže pečenim kruhom in mnogimi drugimi dobrotami, pa našim vrlim organizatorjem Primožu, Urški in Marjetki, ki so tako dobro izvedli ves program. Iskrena hvala našim zvestim spremljevalcem, ki so nam podarili svoj čas in svoje moči. In res smo hvaležni Škofijski karitas Ljubljana, ki nam je omogočila to zimsko druženje. ●

17



maribor

## POSTNI ČAS NAS KLIČE K NOTRANJEMU POGLABLJANJU

Zdenka Golub

### *Križev pot na Ptujski Gori v sodelovanju z Župnijsko karitas*

21. februarja 2016, na 2. postno nedeljo, je za ptujsko-završko dekanijo potekal križev pot po poti miru. Popoldan se je zbralo veliko število vernikov pri križu ob romarskem vodnjaku. Nato smo se skupaj podali po postajah križevega pota, ki so ga vodili





člani Župnijske karitas Ptujška Gora z duhovnikom p. Romanom Tkaucem. Nato je sledila romarska maša v baziliki Marije Zavečnice. Cerkev je bila polna vernikov, saj je to priljubljeno romarsko središče. Začetni svoj postni čas pod plaščem ptujskogorske Matere Božje je nekaj najbolj svečanega.

Pred začetkom spokornega bogoslužja je dekan ptujške dekanije Marijan Fesel podal nekaj misli papeža Frančiška. Mašo je ob somaševanju več duhovnikov vodil domači duhovnik, rektor bazilike p. Martin Gašparič. Bogoslužje so polepšali zborovski pevci in igranje na orgle. Sodelovali so tudi romarji. Ves čas pa je bilo spovedovanje. Mašo je zaključil dekan završke dekanije p. Tarzicij Kolenko.

Voditeljica Župnijske karitas Ptujška Gora Elica Rodošek pravi: »Kaj nam daje moč za delo? Občutek, da nekemu lahko pomagaš, da vidiš vesel, nasmejan obraz. Takrat veš, da si nekemu polepšal dan. Želim si, da nam ne bi zmanjkalo energije in zdravja za nadaljnje delo, da bi se nam pridružilo več novih sodelavcev, predvsem mladih, da bi z lastnim zgledom in delom prebudili kraj ter da bi Karitas zaživela v vsakem človeku.

*Postni čas nas kliče k notranjem poglobljanju, razmišljanju o sebi, o naših življenjih, o naših ravnanjih, o osebni veri, o pomoči drugim, ali smo dovolj odprli srca za stiske sodobnega časa, v katerem prebivamo.*

V Župnijski karitas Ptujška Gora že več kot 15 let deluje 16 aktivnih prostovoljcev. Duhovni vodja je p. Roman Tkauc. Srečujejo se mesečno. Vodilo njihove Karitas je pomoč malemu človeku, ki je zašel v socialno stisko ali ga tarejo druge življenjske tegobe. Zdi se jim pomembno, da skrbijo tudi za njihovo duhovno rast in samopodobo. Čez leto skrbijo za mlade socialno ogrožene družine, ki jim pomagajo z obleko, hrano, plačilom šolske malice, nakupom šolskih potrebščin ter s finančnimi sredstvi omogočijo nekaterim otrokom obisk šole v naravi ali preživljanje počitnic na morju. Ob svetovnem dnevu bolnikov obišejo bolne na domu, v bolnišnici ali v domu upokojencev. V po-

stnem času pa skupaj z duhovnikom obišejo 90-letnike. Sodelujejo z vsemi institucijami in še veliko drugega postorijo. •

## ново mesto

### DELO V KARITAS JE DEL MOJEGA ŽIVLJENJA

Milan Kreačič

Konec leta 2011 je bila po sklepu župnijskega sveta v naši župniji Čatež ob Savi ustanovljena Župnijska Karitas Čatež ob Savi. Že takoj na začetku sem sicer nekako sramežljivo, pa vendarle, pristopil k tej dobrotelni organizaciji in počasi začel spoznavati tak način dela. Na tej moji poti so mi veliko pomagali člani ostalih župnijskih Karitas svojimi izkušnjami in pa seveda strokovna sodelavca Škofijske karitas iz Novega mesta, saj bi brez njune neizmerne in nesebične pomoči težko naredili prve korake na poti delovanja naše Župnijske karitas.

Na začetku je bilo veliko vprašanj (kako in na kakšen način bomo delovali, bomo zmogli, ali sem pravi človek za to delo in naloge, ki nas čakajo, itd.) ter dvomov, ki so se pojavljali predvsem pri meni samem – ali bom kos nalogam in izzivom, bom znal pravično presojeti in prepoznavati ljudi v stiski ...?

Kmalu sem spoznal, da se bomo vseh teh ovir rešili le tako, da se bomo takoj in nemudoma podali na »teren«, da bomo šli med ljudi, se z njimi pogovarjali in skozi pogovor navezali stike ter ugotovili njihove potrebe in stiske. Toda lažje je bilo o tem razmišljati kot pa dejansko iti k ljudem in začeti pogovor z njimi.

Ko sem sam osebno opravil prvi obisk in prvi razgovor ter tako prebil led v svojem delovanju v Karitas, sem bil opogumljen. Po tem prvem uspešno opravljenem razgovoru sem postal bolj samozavesten in trdno odločen, da bom po svojih najboljših močeh pomagal potrebnim. To je sedaj del mojega



načina življenja, kajti ko se enkrat povežeš z ljudmi in jih podpreš tako s pogovorom kot pri pridobitvi raznih pomoči, je težko oz. nemogoče prenehati z delovanjem. Nenadoma se zaveš, da si v življenje ljudi prinesel žarek upanja, ko jim prisluhneš, poskušaš razumeti njihove težave in jim po svojih močeh (seveda s pomočjo ostalih sodelavcev tako Župnijske kot tudi Škofijske karitas) pomagaš na njihovi poti v boljši jutri.

Ko nekomu prisluhneš, mu pomagaš s hrano ali na kak drug način pripomoreš k izboljšanju njegovega počutja, ga za nekaj časa razbremeniš vsaj dela skrbi, je to zelo dober občutek, še posebej, ko vidiš, da se v očeh sočloveka prižge neka iskrica upanja na boljši jutri, h kateri si tudi sam pripomogel.

Težko je z besedami opisati, kaj mi pomenijo takšni trenutki, saj – kot pravijo – ena slika pove več kot tisoč besed. Zato vabim vse ljudi dobre volje, da pomagajo soljudem v stiki in potem doživijo ta neverjetni občutek sreče in globoke notranje izpolnjenosti. Pomagati ljudem v stiski mi ogromno pomeni, saj na ta način izpolnjujem tudi svojo krščansko dolžnost pomagati soljudem, posebno pa letos, ko smo v letu usmiljenja. •

## »NE NAS POZABIT, PROSIM!«

Maja Žagar

S temi besedami je ob slovesu stisnila roko sestra na odročnem jugu Madagaskarja. »Rojeni ste na boljši polovici sveta. Bodite solidarni z nami, ki nimamo tega blagostanja.« Začutiš dostojanstvo te ženske in na drugi strani lastno omejenost: vračanje v udobje severne poloble neizbežno omili robove civilizacijskega prepada. In vendar: ko doma odpreš pipo in priteče topla voda, ja, si še kako hvaležen. Pa za gladke ceste, zdravstveno oskrbo v bližini, pisane barve na krožniku in za to, da se v miru sprehodiš tudi ob mraku. »Ne bom pozabila.«

Nekaj tednov kasneje se množice beguncev in migrantov pomikajo skozi Rigonce. Konvoji avtobusov preko Slovenije. Stara vojašnica na Vrhnikih se ravno prazni. Voznik avtobusa spelje z zaščitno masko na obrazu. Ljudje v vrsti polnijo naslednji avtobus. V prostorih vojašnice je še nekaj zapoznelih posameznikov. Deklica v rdeči jopici me prime za roko in pokaže na risbo. Sklonim se nad barve, v tistem jo mama potisne proti avtobusu. Z drugimi prostovoljci se zagnano lotimo sob, v vsaki po 50 postelj. Zaradi omotice kmalu tudi sama nosim zaščitno masko. V zraku visi vprašanje, ali bi v okoliščinah negotovega pomikanja proti neznanemu tudi sami delovali enako: vzameš, kar ti ponudijo, poješ, kolikor ti paše, ostalo pustiš tam na tleh ... ali vzameš še več, kot potrebuješ, ker ne veš,

kako bo naprej, kdaj boš spet jedel, kaj boš imel za obleči na naslednjih postajah te poti.

V naslednjih dneh se pomaknemo proti bolj surovi realnosti: policijska postaja Brežice poka po šivih od več tisoč nastanjenih ljudi. Mraz, blato, dež. Nekaj tisoč jih čaka na pot, novi prihajajo. Hitro se organiziramo na razdelilna mesta. Dva kosa kruha, jabolko, plastenka vode, konzerva rib, morda kak posladek. Gibi postanejo avtomatizirani, a poskušaš začutiti posameznika. Vidiš hvaležnost, vidiš naveličanost, vidiš otroke, ki so prepuščeni sami sebi, in na drugi strani skrbne starše, ki požrtvovalno skrbijo, da družina ostane skupaj. Množica pritisne ob ograjo, ko policist naznani odhod avtobusa proti Šentilju. Prerivanju bo truje panika, da bo na avtobusu zmanjkalo prostora.

V naslednjih mesecih se razmere umirijo, postopki postanejo ustaljeni. Sprejemni center se iz Brežic preseli v Dobovo, kjer Karitas sprva deluje na železniški postaji, po novem letu pa v sprejemnem centru Dobova Livarna. Znova se pokaže, kako sistemsko urejeno delovanje pozitivno vpliva na kaosa vajene pribežnike. Ko jih spremljam po klančini do avtobusov, je čas za osebne zgodbe. Je čas za pestovanje pet dni stare dojenčice. Čas za tragično zgodbo žene, ki je v morju izgubila svojo triletno hčerko. Za upanje mladega človeka, ki želi v Nemčiji dokončati študij ekonomije.

Vsi ti obrazi, nekateri zdrknejo mimo, z drugimi se zgodi preplet hranljivega stika. »Ne nas pozabit!« Porajajo se vprašanja in dileme. Bomo zmogli narediti prostor za sobivanje? Ali bodo to nova mestna obrobja? Kako slediti tanki meji med pričakovano integracijo in spoštovanjem tuje kulture? Ali zmoremo poiskati v sebi, v naši kulturi in ne nazadnje v naši veri, dovolj varnosti, da lahko nekaj prostora in privilegijev ponudimo drugim? In na drugi strani, ali zmoremo to storiti na način, ki bo dovolj varen in funkcionalen za obe strani?

Vsaj razmislek o tem nam je lahko v pomoč pri gradnji medosebnih mostov. •







*»Kako lepo je, ko je korak varen!«  
Udeleženci tabora slepih in slabovidnih  
na sprehodu.*



*»Midva greva v deželo sanj. Greš z nama?«  
Otroci na počitnicah v Vrbju na sprehodu do ribnika.*



*»O, sveti križ ...«  
Romarji na Sveto Goro v molitvi za vse, ki trpijo  
zaradi alkohola.*



*»Ali misliš, da nam bo uspelo, da jih  
prepričamo v naš prav?«  
Mladi pri reševanju konfliktov na pripravah  
za animatorje Počitnic Biserov.*

QR koda za dostop do  
Žarka dobrote na internetni  
strani preko sodobnih  
spletnih bralnikov.

